

LBRIS

We know
books

Crina Pop

Perla

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POP, CRINA

Perla / Crina Pop. - Malu Mare : Editura Cristian

Plusart, 2024

ISBN 978-630-6553-58-7

821.135.1

Copyright © Editura Cristian Plusart

Imaginea copertei, sursa: <https://www.deviantart.com/happydaysforever1945/art/Autumn-pleasures-434-Harley-D-mushroom-hunter-1117022475>

Grafica copertei: Anca Dumitru

Editura Cristian PlusArt,
str. Gutuilor nr. 3, Malu Mare, Dolj
www.cristianplusart.ro
tel. 0732.740511

Mai avea trei ore de așteptat până când garnitura de tren, Satu Mare-Mangalia, avea să fie trasă pe linia de plecare. De la ora nouă, când ajunse, Ilinca se plimbă o vreme prin gară, trăgând după ea trolerul negru, nou-nouț, încărcat dolidora de mămuța. Cu ea, cu mămuța, îl alesese când îl cumpăraseră cu aproape două săptămâni în urmă. „Uite, mamă, are mai multe compartimente. Aici îți pui hăinuțele, aici încălțările. În buzunarul acesta îți pui mâncare. Și uite, ai unde să-ți pui sticla cu apă, iar în partea asta termosul cu ceai de cimbrisor de pădure. Preferatul tău. Ți-l va face mămuța așa cum îți place ție, îndulcit cu miere și cu multă lămâie. Uite, cu bretelele astea îți poți fixa cartea sau revistele pe care le vei lua pe drum, să nu te plictisești stând în tren atâta amar de drum.”

Și chiar așa își organizase bagajul, ajutată de mămuța și asistată de Smaranda, care-și freca mâinile ude de o transpirație rece, într-un tremur de nestăpânit. De când aflase că Ilinca va pleca, pe perioada vacanței, să muncească pe litoral, lacrimile nu i s-au mai uscat pe obraz.

Cu doar câteva ore în urmă, le lăsase plângând pe Smaranda și pe mămuța pe peronul gării, de unde în fiecare dimineață, pe perioada școlii, lua același tren să ajungă la Colegiul „Ioan Slavici” din oraș. Făcea naveta cu trenul, spre deosebire de tinerii de vârsta ei, care mergeau cu autobuzul. Deși condiții-

ile în care călătoria nu erau cele mai bune, i se părea că în tren are mai multă libertate, mai mult spațiu deschis, că nu este înghesuială și riscurile de accidente sunt mult mai mici. Și da, în tren nu era analizată, din cap până în picioare, de ochii iscoditori ai tinerilor îmbrăcați în haine de firmă. Ea, fata pădurii, cum îi spuneau tinerii șușotind în spate, nu era tocmai „ruptă-n cur”, pentru că mereu era curat îmbrăcată și cu haine noi pe măsura ei luate, dar nu din cele mai scumpe magazine.

Așa era și acum. Purta o pereche de pantaloni scurți, făcuți din niște blugi cumpărați de la un magazin second hand, pe care și-i franjurise singură, ca să fie în ton cu moda vârstei ei și o bluză tip ie, ușor transparentă, dar pe care mămuța i-o călcase ca pentru biserică. Cu volanele bluzei albe, călcată fără cusur, cu panglicile tot albe, prinse în șuvițele codițelor aproape blonde pe care mămuța i le împletise în spic de grâu și cu adașii – cum altfel dacă nu albi? – Ilinca părea un fluture ieșit la zbenguială pe peronul gării. În trecerea timpului de așteptare, își plimba seninul privirii ei de ciocolată pe afișele de pe ziduri, ridicându-și ochelarii cu arătătorul delicatelor sale mâini. Deși o făcea mecanic, gestul îi sporea farmecul și-i dădea aerul de tânără înclinată spre studiu. Așa și era. Intrase la Colegiul „Ioan Slavici” cu o medie destul de mare, în ciuda faptului că situația școlară a anilor de gimnaziu era mai săracă decât a Laurei, fata directorului școlii din sat, pe care nu reușise să o egaleze la învățătură niciodată. A ajutat-o media examenului de capacitate, care a întrecut-o pe cea a Laurei. Așa că s-au nimerit colege nu doar de liceu, ci chiar de clasă. Cum la învățătură nu mai era chip să o întrecă, de acum Laura pe Ilinca, aceasta nu o scotea din ochelari, oarba, chioara, aragaz cu patru ochiuri și-și atrăsese în jocul ei malefic și o parte dintre colegi. Când Ilinca începuse clasa a noua, tătuțu’ ei încă trăia. Înfuriat până peste măsură de faptul că Ilinca lui era batjocorită pentru că purta ochelari, a încercat din toate puterile să-i ușureze existența. Oftalmologul îl asigură că miopia Ilincăi se poate corecta cu aju-

torul ochelarilor și că singura soluție este purtarea lor. Așa că tătuțu’ a găsit soluția să-i ia Ilincăi cea mai scumpă ramă de ochelari, sperând că astfel le va închide gura batjocoritorilor. Așa s-a ales Ilinca cu ochelari de vedere de damă din gama Gucci GG06830, pe care tătuțu’ a dat prețul unei vaci pe care tocmai o vânduse, spre uluirea mămuții. În numele aceluia gest extrem, Ilinca purta ochelarii cu mândria ridicată până la cer, acolo de unde tătuțu’ îi veghea cărările vieții. Simțea asta și nu-i mai păsa nici de miopie, nici de batjocura unora și nici de schimbările de neoprit ale modei.

Era o dimineață caldă de început de vară și peste gară, Dumnezeu își trimitea lumina moale și ușoară ca o dulce mângâiere. Ilinca își puse trolerul la picioare, își potrivea gentuța cu acte și bani în care-și puse la îndemână biletul de călătorie, așa cum o învățase mămuța și privea frecușul neobosit al gării. Cu un furtun, un angajat al CFR-ului uda mușcatele de pe stâlpii de susținere ai peronului, unde nu a ajuns apa ploii din seara trecută. Așa a rămas cu ochii pironiți pe mușcatele curgătoare și a urmărit jocul fluturilor, care riscau să-și găsească sfârșitul sub jetul de apă. „Poate că nu le pasă dacă mor puțin, răstigniți în frumos și tandru” își spuse Ilinca zâmbind. „Fluturii nu mor niciodată umiliți, pentru că nu uită că au fost omizi cândva” – găsi o explicație pentru curajul micilor făpturi.

Peronul începu să forfotească și în scurtă vreme toate băncile, aliniat pe lângă pereții gării, erau ocupate de oameni cu bagaje grele de ani. Cei mai tineri roiau în grupuri gălăgioase, chicotind, strigându-se unii pe alții cu bucuria începutului de vacanță.

La câțiva metri în apropierea Ilincăi, un bărbat tânăr încerca să-și pună în geanta diplomat un dosar generos și se chinuia să le țină pe toate doar în mâini, nevrând să le pună pe jos, unde apa băltea după ce angajatul gării udase, mai devreme, florile.

Șuvițele de păr rebele, i se răzvrăteau peste ochelarii ușor fumurii, înlăturându-le nu doar cu toată palma, cu degetele răsfirate, dar și cu o arcuire a corpului.

Ilinca zâmbi și-și explică de ce tânărul arăta atât de bine. Permanentă mișcare a corpului îl ținea în formă. Era înalt iar ținuta lui sportivă îl făcea o prezență aparte în forfota peronului. Purta o pereche de pantofi de pânză de culoare kaki, așa cum îi erau pantalonii și cămașa cu mâneci scurte. Pe mâna-i stângă un ceas, prea mare după părerea Ilincăi, ascundea o brățară neagră, care părea să aibă mai mult valoare sentimentală decât materială.

— Îmi dați voie, domnișoară, să pun geanta pe trolerul dumneavoastră, doar până pun dosarul acesta la locul lui? o întrebă bărbatul pe Ilinca.

— Sigur, sigur, răspunse ea împingând mânerul telescopic al trolerului, ca tânărul să-și pună geanta diplomat. Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă ea, simțind că are nevoie de încă două mâini ca să-și aranjeze lucrurile la locul lor.

— Poate, dacă țineți dosarul acesta, puțin.

Văzându-l cum scoate dintr-un buzunar al genții și pune în altele ca să facă ordine, Ilinca se așeză pe vine, își puse dosarul pe genunchi și îi mai oferă tânărului un spațiu de desfășurare.

— Poate asta vă ajută, spuse ea râzând.

— O, da! spuse el tot râzând, punând pe dosar tot felul de „nimicuri” necunoscute Ilincăi. Am luat și niște covrigi ca să mă mențin în viață în această lungă călătorie, spuse zâmbind, în timp ce-i căuta loc și acelei pungi. Apa o duc în mână.

Ilinca se ridică, iar el rămase să închidă fermoarele genții. Ochii îi alunecară pe pielea bronzată și neatinsă de mâini risipite în păcate a tinerei și recunoscă în sinea lui că nu mai văzuse niciodată așa genunchi frumoși ca ai Ilincăi. Îi mulțumi fetei și se îndepărtă privind pierdut prin mulțime.

Când în difuzor se auzi anunțul, că trenul pentru Mangalia va pleca de pe linia trei în treizeci de minute, Ilinca își ridică

trolerul și se îndreptă agale să caute vagonul de dormit, unde avea bilet. Stătuse destul de mult în picioare și se gândi că i-ar prinde bine să-și găsească locul și să se pregătească pentru un drum de mai bine de șaisprezece ore. Nu erau mulți călători, doar că la ușa vagonului, conductorul de bilete încerca să o convingă pe o doamnă mai în vârstă, că trenul la care avea ea bilet este pe linia întâi și că ar trebui să se grăbească, pentru că acela va pleca peste cinci minute. Bătrâna se întoarse deznădăjduită, sprijinindu-se de un baston și trăgând după ea căruciorul de cumpărături, obosit și el de vreme. Porni cu pași mici, bolborosind ceva neînțeles.

— Cum să vă ajut? recunoscă Ilinca vocea tânărului cu geanta diplomat, cu care conversase pe peron.

— Nu mă puteți ajuta, spuse bătrâna ștergându-și ochii acoperiți de niște pleoape căzute. Nu, nu pot să merg repede. Abia îmi duc zilele. Lăsați, nu e primul tren pe care-l pierd. Sunt obișnuită.

Ilinca se întoarse și asistă la conversația tânărului care părea depășit de situație, dar dornic să-i vină în ajutor bătrânei.

— Stați! spuse ea cu un glas salvator. Am o idee. Îmi pun geamantanul și mă întorc.

În niciun minut Ilinca veni cu un cărucior de bagaje, pe care-l găsi parcat pe peron.

— Haideți, urcați, că vă ducem noi, i se adresă ea bătrânei. Nu vă fie frică. Nu cădeți, că vă ținem noi.

Cu pași grăbiți, Ilinca și tânărul alergau împingând căruciorul până la trenul care mai avea puțin până pornea. Acolo alți călători, cu sufletele-n palme, o preluară pe bătrâna care-și făcea cruce și bolborosea rugăciuni de mulțumire.

— Ești genială! o felicită tânărul când se întorceau spre trenul lor. Cum ți-a venit ideea să aduci căruciorul?

— Nu știu, pur și simplu așa am crezut că putem să o aducem repede. Credeți că luând-o pe brațe ajungeam în timp util? Ați văzut cât de greu mergea. Apoi, eu cunosc gara asta ca

pe buzunarul meu. Fac naveta cu trenul, pentru că aici vin la școală.

— Hai să ne grăbim. Unde ți-ai lăsat geamantanul? o întrebă el luând-o de mână și începând să alerge împreună printre liniile de cale ferată.

— I l-am dat conductorului de bilete, spuse ea țopăind feciorelnic în pas sprintar alături de el.

— Hai, hopa sus!

Tânărul o săltă cu ușurință în vagon, la intrarea căruia găsiră geamantanul păzit de conductorul de bilete.

Trenul nu era aglomerat, dar Ilinca se aștepta să nu fie atât de liber, după ce traversa țara pe diagonală. Nu mai călătorise niciodată atât de multe ore cu trenul și i se părea că timpul stă pe loc. Abia aștepta să vadă marea. De când primise permisiunea mămuței să meargă să muncească pe timpul vacanței, Ilinca își făcea planuri, studia harta și traseul pe care-l parcurgea trenul și culegea informații despre cele mai importante locuri pe unde avea să treacă. Faptul că avea să ajungă în București și să-i respire aerul, fie și doar din tren, i se părea o mare realizare. Apoi la mare avea să stea trei luni. Doamne...! Trei luni în care se va trezi cu soarele ieșind din mare și-l va vedea seara plonjând în ea, să spele răul lumii! Dar și trei luni în care va fi departe de mămuța și de Smaranda, erau gândurile cu care își umbrea bucuria din când, în când.

Încă era singură în cușeta vagonului de dormit. Erau doar două paturi și ea-l nimerise pe cel de jos. Primise de la responsabilul vagonului așternutul de pat, dar nu și-l puse, pentru că nu era încă miezul zilei. Se așeză la fereastră și un fior de bucurie amestecat cu regret puse stăpânire pe ea, când roțile trenului se puseră în mișcare. Deschise fereastra și salută cu gândul și privirea tot ce rămânea în urma ei. Constată că nu putea să-și astâmpere emoția care o stăpânea, căci forfota lumii o îndepărta de ce-i era drag, dar strigătul din ea și-l dorea trimis în nesfârșire, ca universul să-i deslușească ceea ce-i era de

neînțeles încă. Ieși pe coridor și deschise fereastra din fața compartimentului său. Peste puțină vreme trenul avea să treacă prin gara satului ei, dar pentru că era tren accelerat nu avea oprire acolo. Pe partea aceea se afla clădirea gării și spera să vadă fețe cunoscute, dar se mulțumea și cu mirosul florilor de tei ce umbreau micuța gară.

— De aici sunt eu, murmură, simțind că tânărul care o văzuse când a ieșit din compartiment se apropie de ea. Aici îmi petrec toate zilele, nopțile, iernile, toamnele, primăverile, mă regăsesc în tot ce mișcă. Aici e viața mea, mă cunosc iarba și frunzișul verde. Aici nu mă latră câinii, pentru că mă cunosc. Știu ascunzișurile cu rugii, frăguțe și mure. Cunosc ca-n palmă pădurea ce-l împrejmuiește, pentru că locuiesc la marginea ei. Știu răul și binele acestui loc. Mă binecuvântează cu satul și cu oamenii din el. Aici liniștea poți să o atingi cu mâna. Dar această liniște îmi spune câteodată că trebuie să mă îndepărtez de drumul meu, de ce visez, de ce-mi doresc și de ce mă amăgesc în fiecare zi și că trebuie să-mi cresc dorința de a câștiga niște bani.

— O, mai ai până în gândurile tale ar trebui să se fixeze țelul pentru a face bani. Spuneai că faci naveta cu trenul ca să ajungi la școală. În ce clasă ești?

— Acum am trecut într-a unsprezecea, răspunse ea sec.

— Ai cam șaptesprezece ani. Și eu am o...

— Încă nu am șaptesprezece, se grăbi Ilinca să-l contrazică. Doar în primăvara viitoare voi împlini șaptesprezece ani. Sunt cea mai mică din clasă.

— Voiam să-ți spun că și eu am o soră care este la liceu în clasa a unsprezecea, doar că ea va împlini șaptesprezece ani în octombrie. Până unde călătorești?

— Până la Eforie Nord. Acolo voi sta toată vara... Sper!

— Eforie Nord? Eforie este o stațiune balneară, nu este pentru tineri ca tine. Și de ce doar speră că vei sta toată vara?

— Pentru că eu merg să muncesc. Nu știu dacă voi face față muncii pe care mi-o vor da. Sau poate nu o să le plac patronilor. Nu pot fi pe placul tuturor.

— Mă îndoiesc că nu o să le plăci. Nu te uiți în oglindă, să vezi cât ești de plăcută?

— Sunt mize mai interesante decât să mă uit la mine până mă voi convinge că mă plac. Nu mai bine caut altceva care să mă dezvolte personal? Spuneți că Eforie Nord nu este stațiune pentru tineri? Pe mine mă interesează marea. Tineri am și aici, dar nu dorința de a întâlni alte fețe mă aduce atât de departe de ai mei. Acolo voi întâlni marea. Și fiecare undă, fiecare nuanță albastră, fiecare val, fiecare unduire, fiecare suflu de vânt, fiecare metru pătrat de nisip sau de stâncă îmi va picura ca o perfuzie, fix în venă, un cocktail de bucurie.

— Până mai devreme credeam că voi sunteți o generație de copii crescuți după carte, cu proceduri de scărpinare la diferite faze de intensitate, spuse el zâmbind. Comparându-te cu sora mea, care este o smiorcăită, tu ești extrem de matură în gândire. Eu sunt din Constanța și, chiar dacă marea îmi dă o stare de liniște, de bine, nu pot să vorbesc atât de frumos despre ea. Apoi surorii mele nu-i spune nimic marea noastră cea de toate zilele. Pe ea o atrag cluburile, discotecile, iar malul mării o atrage doar dacă găsește acolo o gașcă pusă pe distracție.

— Pe toți ne atrage ceea ce nu avem. S-o duc pe sora dumneavoastră în pădurea copilăriei mele, nu aș mai putea s-o scot de acolo. Orice ascunziș de taină ar provoca-o, vă asigur.

— Pe tine nu se vede că ești crescută la țară. Ești foarte modernă și în ținută și în comportament.

— Nu sunt hiper-urbanizată, spuse ea ușor pierdută. Se vede după vestimentație, după telefonul pe care nu prea-l scot la vedere, pentru că nu e... iPhone de ultimă generație. Face și mămuța ce poate, până sunt pe truda ei, spuse Ilinca mai mult șoptit.

— Nu ești hiper-urbanizată? se amuză el, repetând expresia Ilincăi. Stai liniștită, nu pierzi mare lucru. Sunt convins că ce știi tu despre sat și pădure nu știi cei de la oraș. Sunt sigur că tu știi să vorbești și cu șerpii.

— O, nu! Sunt mai degrabă șerpilofobică... decât șerpilofilă, se strădui să combine cuvinte, văzându-i amuzamentul la expresia de mai devreme. Smaranda nu se teme de șerpi. Mie-mi plac animalele cu blană. De acelea nu mă tem. Le cunosc aleanul.

— Și ce-ai să lucrezi în Eforie Nord? continuă tânărul conversația, mai degrabă ca să umple timpul.

— Cred că mă vor pune de ceva „umplutură” pe la bucătărie: spălat vase, debarasat mese, un fel de „du-te și du, du-te și adu...”, de astea. Nu cred să-mi dea altceva de lucru mai... onorabil, deși vorbesc fluent trei limbi: engleza, pentru care am și atestat Cambridge, franceza, pe care am învățat-o la școala din sat în primii ani, și spaniola, pe care o știu din telenovele. Mai zdrobesc în ultimele două, dar zdrobesc bine..., cred eu, spuse ea zâmbind. A, da! Și vorbesc destul de bine și ungurește.

— Păi știi ceva! Alții, la vârsta ta, nici să tușească într-o limbă străină nu știu. În cazul tău, este adevărat, te dezavantajează vârsta de această dată. Te vor pune la bucătărie de degustător, râse tânărul. Ai să guști fiecare mâncare, ai să te îngrași și nu te va mai lua nimeni de nevastă, încercă el o glumă.

— Voi găsi eu unul care să se însoare cu mine de două ori, ca să mă ia toată, spuse Ilinca râzând.

Surprins de spontaneitatea fetei, tânărul o privi îndelung. Îi analiză cu ochi de specialist și-i sfredeli în gând toată fiziologia. Atâta perfecțiune și armonie în linii drepte, unghiuri și curbe nu ar fi putut cuprinde cu toată pasiunea lui de arhitect de carieră ce se dorea a fi. Comparând-o cu sora lui, care era subțire ca un fus și colțuroasă „că, de nu ar avea pielea, oasele s-ar împrăștia”, cum o necăjea uneori și din care motive se pornea jehadul între ei, copila din fața lui nu era nici prea scundă, nici